

Η ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΑΙΑΣ

Απόρρητο έγγραφο στα χέρια της γαλλικής προεδρίας για το μέλλον της Ευρώπης προκαλεί τριγμούς στη Βρετανία, η οποία κινδυνεύει να μείνει έξω από τον «σκληρό πυρήνα»

Μυστική διπλωματία από Ιταλία και Γερμανία

ΛΟΝΔΙΝΟ. Ισχυρό πλήγμα εναντίον της κυβέρνησης του βρετανού πρωθυπουργού κ. Τόνι Μπλερ προσπάθησαν να καταφέρουν η Ιταλία και η Γερμανία, ασκώντας μάλιστα μυστική διπλωματία, λίγο πριν από την έναρξη της Συνόδου Κορυφής της Νίκαιας.

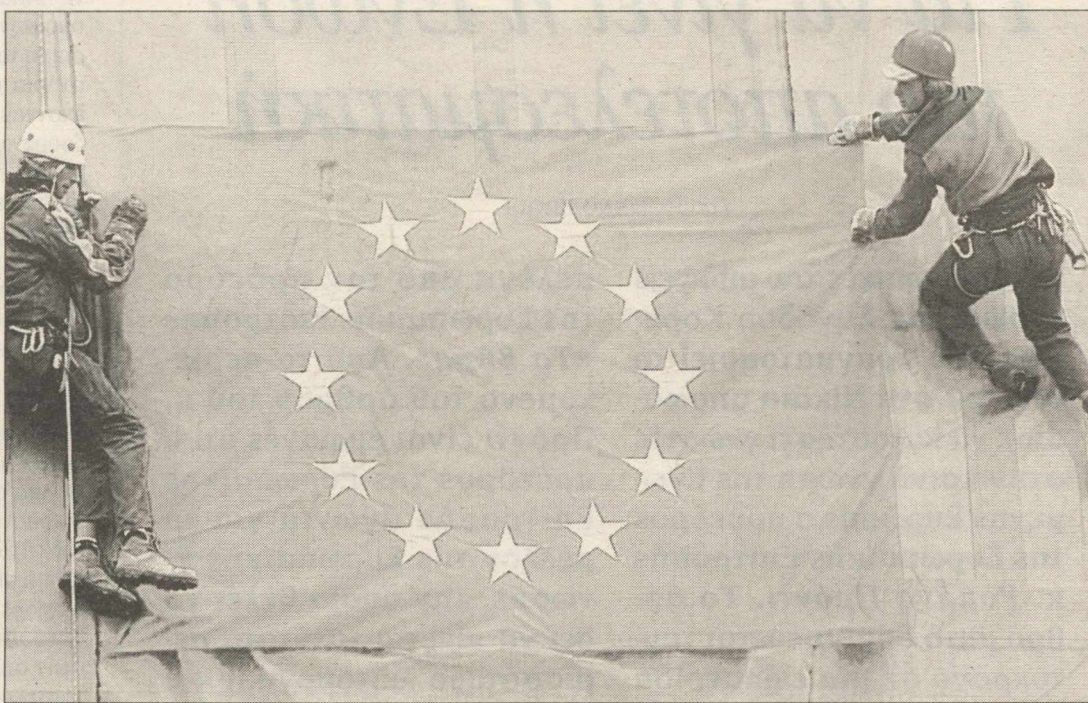
Σε απόρρητο έγγραφο το οποίο απέστειλαν από κοινού προς τη γαλλική προεδρία το Βερολίνο και η Ρώμη ζήτησαν να υπάρξει προσυνεννόηση ώστε η σύνοδος να ορίσει επισήμως για το 2004 μια νέα Διακυβερνητική Διάσκεψη «με την προοπτική της περαιτέρω προώθησης της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης».

Αυτό σημαίνει ότι η Βρετανία κινδυνεύει να μείνει έξω από την ισχυρή ομάδα κρατών τα οποία ενδέχεται να συγκροτήσουν έναν «σκληρό πυρήνα» εξουσίας και οικονομικής ανάπτυξης εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Οι «Times» του Λονδίνου έχουν γράψει ότι έχουν στην κατοχή τους το εν λόγω έγγραφο, στο οποίο καθίσταται σαφές ότι ακόμη και πριν από την υπογραφή της Συνθήκης της Νίκαιας, η ηγεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης αναζητεί τρόπους να προωθήσει την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση στην επόμενη σύνοδο. Το γεγονός αναζωπύρωσε αυτομάτως και τους φόβους των ευρωσκεπτικιστών ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση εξελίσσεται σε «υπερκρατός».

«Το περιεχόμενο του εγγράφου είναι μια «βόμβα» η οποία δείχνει την πραγματική ατζέντα της Ευρώπης. Η βρετανική κυβέρνηση ιδιωτικώς καίρεται για αυτή την κρυφή ατζέντα, αλλά δημοσίως διαψεύδει ότι υπάρχει» δήλωσε ο σκωτσέζος υπουργός Εξωτερικών των Συντηρητικών της Βρετανίας κ. Φράνσις Μοντ, σχολιάζοντας το δημοσίευμα των «Times».

Η βρετανική κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι το επίμαχο ιταλογερμανικό έγγραφο αποτελεί απλώς ζήτημα συζήτησης. «Οποιοδήποτε κράτος-μέλος μπορεί να υποβάλει οποιοδήποτε έγγραφο και αυτό ακριβώς έκαναν οι Ιταλοί και οι Γερμανοί». Το έγγραφο ό-

Η Νίκαια υποδέχεται τους ηγέτες των «15» στολίζοντας με τις σημαίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης τις προσόψεις των κτιρίων

μως εξυπηρετεί τους βρετανούς ευρωσκεπτικιστές, ριχνοντας... λάδι στη φωτιά, δηλαδή στην εντύπωση ότι η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση είναι μια αναπότρεπτη διαδικασία-μονόδρομος.

Ωστόσο πολλές από τις προκαταρκτικές ιδέες της Γερμανίας, περιλαμβανομένων και αυτών περί διακοπής της μεταβίβασης εξουσιών από τις εθνικές κυβερνήσεις προς τις Βρυξέλλες, έχουν γίνει δεκτές με ενθουσιασμό από τη Βρετανία, η οποία τα τελευταία χρόνια έχει κάπως μετριάσει τις αντιθέσεις της προς την ιδέα μιας μελλοντικής Διακυβερνητικής Διάσκεψης.

Το νέο έγγραφο εμφανίστηκε την ημέρα ακριβώς που ο πλέον ευρωπαϊστής από τη βρετανική κυβέρνηση, ο κ. Πίτερ Μάντελσον, δήλωσε ότι «το όνειρο των πατέρων της Ευρωπαϊκής Ένωσης για μια ακόμη πιο συγκεντρωμένη Ευρώπη έχει πλέον σβήσει». Επέμεινε μάλιστα ότι η Συνθήκη της Νίκαιας θα επιβεβαιώσει το γεγονός ότι η Ευρώπη δεν αποτελεί παρά μια «ρεαλιστική συγκένωση». Προηγουμένως ο ίδιος ο κ.

Μπλερ είχε δηλώσει ότι μια τέτοια διάσκεψη δεν θα έπρεπε να πραγματοποιηθεί παρά μόνον αφότου θα έχει αρχίσει η διαδικασία της διεύρυνσης της Ένωσης. Προχθές ο επίσημος εκπρόσωπος του δήλωσε ότι, δεδομένου ότι η διάσκεψη δεν θα αποτελούσε εμπόδιο στη διεύρυνση, το θέμα μιας μελλοντικής Διακυβερνητικής μπορεί να συζητηθεί.

Το έγγραφο προβλέπει ότι η Διακυβερνητική θα πρέπει να εξετάσει το ενδεχόμενο να καταστεί νομικός δεσμευτικός ο αμφιλεγόμενος νέος Χάρτης των Θεμελιωδών Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, κάτι στο οποίο αντιτίθεται η βρετανική κυβέρνηση. Στο ίδιο έγγραφο αναφέρεται δε ότι η Διακυβερνητική θα πρέπει επίσης να προχωρήσει σε «απλοποίηση των συνθηκών και αποσαφήνισή τους».

Οι βρετανοί ευρωσκεπτικιστές ερμηνεύουν εδώ και χρόνια αυτή την «απλοποίηση», η οποία θα οδηγήσει στη δημιουργία ενός ξεχωριστού νομικού κειμένου για τις βασικές αρχές της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ως «πίσω πόρτα η οποία

οδηγεί προς ένα Ευρωπαϊκό Σύστημα».

Η Βρετανία αναγνωρίζει ότι η απαίτηση για σύγκληση Διακυβερνητικής το 2004 έχει καταστεί εξαιρετικά κρίσιμη για τη Γερμανία.

Ακόμη όμως και ο προτεινόμενος χρόνος διεξαγωγής της αναμένεται να αποτελέσει σημείο τριβής ανάμεσα στις χώρες-μέλη. Ο κ. Μπλερ είχε δηλώσει τον Οκτώβριο ότι η Διακυβερνητική δεν θα πρέπει να πραγματοποιηθεί πριν από την έναρξη των πρώτων νέων μελών στην Ένωση.

Το γερμανοϊταλικό έγγραφο προβλέπει ότι οι υποψήφιοι προς ένταξη χώρες θα πρέπει να συμμετάσχουν στις συζητήσεις για τη Διακυβερνητική, αλλά «όποια απόφαση ληφθεί για τη Διάσκεψη του 2004 δεν θα πρέπει να αποτελέσει προϋπόθεση για την ένταξή τους».

Οι συζητήσεις αυτές θα διεξαχθούν με τη συμμετοχή εθνικών κοινοβουλίων, βουλευτών, ακαδημαϊκών και μελών της οικονομικής και της πολιτικής κοινότητας.

ΓΝΩΜΗ

Θα αποκτήσει νόημα η Νίκαια;

Του Α. Δ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΙΔΗ

Οχι, αδικώς φοβάστε ότι θα προσπαθήσουμε να εξηγήσουμε – ή και να προτείνουμε μια απλή προσέγγιση – τι σημαίνει η θεσμική συζήτηση (που δεν γίνεται) ή η τεχνική διαπραγμάτευση (που γίνεται) για τον καθορισμό της αναθεώρησης των συνθηκών της Ευρωπαϊκής Ένωσης στη Σύνοδο Κορυφής της Νίκαιας. Χρειάζεται, αληθινά, ιδιαίτερη ψυχοσύνθεση για να υποστηρίξει κανείς ότι ο κανόνας «ένας επιτρόπος ανά χώρα» ή το μαθηματικό αλογολάζο για τη στάθμιση των ψήφων στο Συμβούλιο Υπουργών αποτελούν κάτι που θα μπορούσε να δώσει αίσθηση προοπτικής στους λαούς της Ευρώπης. Ή και να γίνει κατανοητό ως αποτύπωση μιας πολιτικής μέλλοντος, της Ευρώπης του αύριο – όλα όσα από πρόδηλη αμνηστία των αρχιτεκτόνων της Ευρώπης ακούγονται αυτόν τον καιρό.

Όμως η κυβέρνηση της Ελλάδας του 2000, η κυβέρνηση που πέτυχε την ένταξη-αποδοχή της ελληνικής οικονομίας στην ΟΝΕ και η οποία ετοιμάζεται να γιορτάσει τη δεύτερη δεκαετία συμμετοχής της Ελλάδας στην «Ευρώπη», έχει πραγματικά (α) ως βασικό στοιχείο της πολιτικής ταυτότητάς της και (β) ως κεντρική πρόταση προς την κοινή γνώμη αυτήν ακριβώς τη λογική του ευρωπαϊκού ανήκειν. Και την ιδεολογική κατασκευή του ότι η Ελλάδα και οι Έλληνες συνδημιουργούν, συγκαθορίζουν χάρη στους θεσμούς που ισχύουν την Ευρώπη του αύριο...

Υπό την έννοια αυτή, όσο και αν η Σύνοδος Κορυφής της Νίκαιας και ο φλύαρος κατάλογος θεμελιωδών δικαιωμάτων που θα διακπύρουν οι αρχηγοί κυβερνήσεων και κρατών των Δεκαπέντε κινδυνεύουν να αποτελέσουν πολιτικές δικαιολογίες για την αποτυχία τους να δουν πιο μακριά και να στήσουν ένα αληθινό θεσμικό πλαίσιο για την Ευρώπη του 21ου αιώνα – και ας είδαμε τη νεοομοσπονδιακή ρητορική Γιόσκα Φίσερ, την αγχώδη προσπάθεια διατήρησης γαλλικής πρωτοβουλίας Ζακ Σιράκ, τη βρετανοϊσπανική προσέγγιση «ανοίγματος» νέων τομέων, όπως της άμυνας, αντί του βήματος σημειωτόν του institution building – η κυβέρνηση Σημίτη έχει αναλάβει σιωπηρώς να εξηγήσει, να καταστήσει σαφές γιατί θεωρεί ότι η ευρωπαϊκή συζήτηση μετράει. Ακόμη περισσότερο: όταν ξεκινούσε αυτή η φάση θεσμικής διαπραγμάτευσης, έδωσε η κυβέρνηση μια μάχη για να πείσει ότι θα δεχθεί τη λογική της διευρυμένης συνεργασίας / ευελιξίας (δηλαδή την ομολογημένη εγκαθίδρυση σχημάτων Ευρώπης πολλών ταχυτήτων, που ήδη έχει υλοποιηθεί στην καρδιά του συστήματος με την ΟΝΕ) με το ρεαλιστικότερο «αντάλλαγμα» ότι θα βρεθεί η Ελλάδα στην πρώτη ταχύτητα.

Τώρα που στη Νίκαια, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, η θεσμική ισορροπία θα επαναπροσδιορισθεί – είτε με τις ρήτρες από μη συμφωνηθούν είτε με τις σιωπές είτε ακόμη με τη δυναμική που θα έχει δρομολογηθεί – μας οφείλεται μια διεξοδική, και κατά προτίμηση πειστική, εξήγηση πώς θα βρεθούμε εγγυημένα (πολιτικά εγγυημένα, εννοείται: θεσμικές εγγυήσεις τέτοιου είδους δεν δίνονται) στην πρώτη ταχύτητα.

Αν η κυβέρνηση το κατορθώσει αυτό, δηλαδή να πείσει, τότε θα έχει αληθινά αποκτήσει το δικαίωμα να μιλά για τη «δεύτερη ένταξη στην Ευρώπη». Και να προσέλθει ως διάδοχος της λογικής Καραμανλής (του Α'), σύμφωνα με την οποία άμα ρίξεις τον Έλληνα στο νερό χωρίς πολλές πολλές συζητήσεις και προετοιμασία, μαθαίνει κολύμπι.

ΑΛΛΑΓΕΣ

Οι έξι μεγάλες προκλήσεις που αναμένεται να κρίνουν το μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΝΙΚΑΙΑ. Οι ηγέτες των 15 χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης αντιμετωπίζουν σειρά προκλήσεων που επικεντρώνονται στις μεταρρυθμίσεις των ευρωπαϊκών θεσμών ενόψει της διεύρυνσης. Η ενδεχόμενη είσοδος 13 νέων μελών απαιτεί ριζικές αλλαγές στον τρόπο λήψης των αποφάσεων, προκαλώντας μεγάλες τριβές και ανταγωνισμό.

► Εθνικό βέτο

Ο περιορισμός ή μη του δικαιώματος της αρνησιμότητας (βέτο) των χωρών-μελών, ιδίως σε ζητήματα τα οποία η κάθε χώρα κρίνει ζωτικής σημασίας για τα εθνικά συμφέροντά της, είναι ένα από τα «αγκάθια» της συνόδου, ιδίως για τις μικρές χώρες-μέλη.

► Πλειοψηφία

Δεκάδες αποφάσεις απαιτούν ομοφωνία. Μετά τη διεύρυνση αποφάσεις σε κρίσιμους τομείς ο-

πως η άμεση φορολογία, οι κοινωνικές ασφαλίσεις, οι νόμοι για τη μετανάστευση και τη χορήγηση ασύλου, οι νόμοι για το περιβάλλον θα πρέπει να λαμβάνονται με πλειοψηφικό σύστημα.

► Μέτρηση ψήφων

Η Γερμανία ως μεγαλύτερη χώρα-μέλος (με πληθυσμό 82 εκατ.) θέλει 33 ψήφους έναντι 30 της Γαλλίας (59 εκατ.) στο συμβούλιο των υπουργών που χαράσσει την ευρωπαϊκή πολιτική. Η Γαλλία διαφωνεί. Η Ισπανία (40 εκατ.) διεκδικεί περισσότερους ψήφους ως «μεγάλη» χώρα. Σήμερα Γερμανία, Βρετανία, Γαλλία και Ιταλία έχουν από 10 ψήφους, η Ισπανία 8, το Βέλγιο, η Ολλανδία, η Πορτογαλία και η Ελλάδα από 5.

► Μείωση επιτρόπων

Η μείωση ή μη του αριθμού των επιτρόπων που απαρτίζουν την Ευρωπαϊκή Επιτροπή έχει προ-

καλέσει διαφωνίες. Η Επιτροπή έχει σήμερα 20 μέλη, αλλά μετά την πλήρη διεύρυνση ο αριθμός θα αυξηθεί σε 30 – εκτός αν δεν εκπροσωπούνται σε κάθε θητεία όλες οι χώρες-μέλη.

► Ευελιξία

Η πρόταση για περισσότερη ευελιξία ή «ενισχυμένη συνεργασία» ανάμεσα σε κάποιες χώρες-μέλη που θέλουν και μπορούν να προχωρήσουν πιο γρήγορα και πιο μακριά προς την ενοποίηση προκαλεί τριβές. Οι μικρές χώρες φοβούνται τη δημιουργία της ΕΕ των δύο ή τριών ταχυτήτων.

► Χρονοδιάγραμμα διεύρυνσης

Η ΕΕ δέχεται πιέσεις για τον ορισμό συγκεκριμένης ημερομηνίας για την είσοδο των προς ένταξη χωρών. Το χρονοδιάγραμμα όμως εξαρτάται από το αν και πότε θα υπάρξει συμφωνία των «15» για τις θεσμικές μεταρρυθμίσεις.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΣΕΛΙΔΑ

προσοχή μας. Ωστόσο το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της Νίκαιας έχει ζωτική σημασία για τον καθένα μας. Απλούστατα θα καθορίσει αν έχουμε μια Ευρωπαϊκή Ένωση ικανή να λειτουργήσει στο μέλλον. Η Ένωση θα παραμείνει επιτυχημένη μόνο αν είναι ικανή να αποφασίζει αποτελεσματικά μετά την είσοδο νέων μελών. Το αποτέλεσμα της Νίκαιας πρέπει να είναι μια Συνθήκη η οποία θα μας παρέχει τη δυνατότητα να δίνουμε γρήγορες και αποτελεσματικές απαντήσεις στις προκλήσεις που μας αναμένουν.

Το πιο σημαντικό θέμα είναι η επέκταση της ψηφοφορίας με ειδική πλειοψηφία. Στον τομέα αυτό, μόνο μια φιλόδοξη σειρά μεταβολών θα καταστήσει αποτελεσματικότερη τη διαδικασία λήψης αποφάσεων. Όταν λέω φιλόδοξη, θεωρώ την ποιότητα σημαντικότερη από την ποσότητα. Θα έχω δυσκολίες να θεωρήσω επιτυχημένη τη Συνθήκη της Νίκαιας αν δεν προοδεύσουμε στα θέματα εξωτερικού εμπορίου, φορολογικών διατάξεων που επηρεάζουν τη λειτουργία της ενιαίας αγοράς, ασύλου και μεταναστευσης, κοινωνικής πολιτικής και διαρθρωτικών ταμείων. Αν μπορούσαμε να επιτύχουμε ικανοποιητική πρόοδο στους τομείς αυτούς, τότε θα έχουμε επιφέρει πραγματικές πρακτικές μεταβολές στη Συνθήκη, οι οποίες θα ωφελήσουν τους πολίτες ανά την ήπειρο.

Στα θέματα που συνδέονται με το εμπόριο είναι πρωταρχικό να βελτιωθεί ο τρόπος λήψης αποφάσεων. Αν συνεχίσουμε να λειτουργούμε με την ομοφωνία, δεν θα ζημιώσουμε απλώς την εσωτερική μας αποτελεσματικότητα, αλλά θα κινδυνεύσουμε να εξασθενίσουμε τη θέση μας στη διεθνή σκηνή. Οι ανταγωνιστές μας γνωρίζουν ότι συναλλάσσονται με μία Κοινότητα στην οποία κάθε μέλος έχει δικαίωμα βέτο... και αυτό τους δίνει την ευκαιρία να μας διαιρούν υποκινώντας ένα μέλος κατά του άλλου.

Η Ευρώπη είναι εξαρτημένη από το εμπόριο για την ευημερία της και την απασχόληση. Οι κανόνες που διέπουν τη διαδικασία λήψης αποφάσεων στον τομέα αυτό ορίστηκαν σε μία εποχή κατά την οποία η Κοινότητα αποτελείτο από έξι κράτη-μέλη και η εμπορική πολιτική συνίστατο κυρίως στην απάλειψη των τεχνικών εμποδίων για την κυκλοφορία των αγαθών. Σήμερα οι υπηρεσίες αντιπροσωπεύουν το 25% των συναλλαγών της Ένωσης με τον υπόλοιπο κόσμο. Οι μισές από τις επενδύσεις μας στο εξωτερικό γίνονται με τη μορφή υπηρεσιών. Οι ευρωπαϊκές εταιρείες εξαρτώνται από την ικανότητά μας να προασπίσουμε τα συμφέροντά τους. Αν δεν είμαστε ικανοί να διεισδύσουμε σε ξένες αγορές ή να εξασφαλίσουμε επαρκή προστασία στην πολιτιστική ή τη βιομηχανική μας παραγωγή, αυτό θα έχει αντίκτυπο στις θέσεις απασχόλησης. Η εμπορική πολιτική δεν είναι θεολογική συζήτηση, αλλά πολιτική με πολύ πρακτικές επιπτώσεις στην απασχόληση της Ευρώπης.

Κατανοώ πόσο ευαίσθητο θέμα είναι η φορολογική πολιτική για ορισμένες χώρες. Ετσι, αν είμαστε σαφείς: Δεν πιστεύω ότι πρέπει, και δεν προτείνω, να καθορίσει η ΕΕ επίπεδα φόρων στα κράτη-μέλη. Αυτό είναι θέμα των εθνικών προϋπολογισμών. Ούτε και αντίκειται σε ένα εύλογο βαθμό φορολογικού ανταγωνισμού που είναι ουσιώδης για την υγιή οικονομία και επωφέλης για τους καταναλωτές. Ωστόσο πιστεύω ότι πρέπει να αρχίσουμε να παίρνουμε ορισμένες φορολογικές αποφάσεις με πλειοψηφία στις περιπτώσεις που μόνο αυτή θα οδηγήσει την ενιαία αγορά να λειτουργήσει ομαλά. Αυτές είναι μικρές αλλαγές. Δεν θα μεταβάλουν τα θεμελιώδη στοιχεία των εθνικών φορολογικών συστημάτων. Οποσδήποτε η ομοφωνία θα παραμείνει ο κανόνας σε όλα τα άλλα θέματα φορολογίας.

Όσον αφορά το άσυλο και τη μετανάστευση, είναι προς το συμφέρον του καθένα μας

Ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής αγωνιά για το μέλλον της Ευρώπης και προτείνει ενόψει της διάσκεψης της Νίκαιας

Για να γίνει η Ένωση πιο αποτελεσματική

Του ROMANO PRODI

Τις προσωπικές του απόψεις ενόψει της Συνόδου Κορυφής που πραγματοποιείται σήμερα στη Νίκαια αποφάσισε να καταστήσει γνωστές στην κοινή γνώμη της Ευρωπαϊκής Ένωσης ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής κ. **Ρομάνο Πρόντι**. Το άρθρο αυτό δημοσιεύεται ταυτόχρονα σε μία εφημερίδα κύρους σε κάθε χώρα-μέλος και για την Ελλάδα ε-

πελέγη από τον πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής «**Το Βήμα**». Από το περιεχόμενο του άρθρου του κ. Πρόντι είναι εμφανές ότι ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής αγωνιά για το μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την οποία θέλει να δει να γίνεται ταχύτατα περισσότερο λειτουργική και αποτελεσματική, ακόμη και αν διευρυνθεί.

“Αυτή τη φορά δεν πρέπει να έχουμε την ψευδαίσθηση ότι οι δύσκολες αποφάσεις που μας αναμένουν στη Νίκαια μπορεί να αναβληθούν”

Ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής κ. **Ρομάνο Πρόντι**

να μην παρεμποδίζει ο κανόνας της ομοφωνίας τη διαδικασία λήψης αποφάσεων. Δεν θα χρησιμεύσει σε κανένα αν οι υποψήφιοι για είσοδο στην Ένωση έχουν την ευκαιρία ή το κίνητρο να παίρνουν βόλτα τα διάφορα κράτη-μέλη που προβλέπουν διαφορετικές προϋποθέσεις και διαδικασίες προς εξεύρεση του ευνοϊκότερου. Αλλά είναι δύσκολο να συμφωνηθεί το κοινό πλαίσιο δράσης, για το οποίο έκανε έκκληση το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Τάμπερε του 1999, ενόσω ένα κράτος-μέλος έχει τη δυνατότητα να παρεμποδίζει τα άλλα. Και πάλι, η απάντηση είναι

η κίνηση προς την ψηφοφορία με πλειοψηφία.

Προτείνω την ίδια κίνηση για τον συντονισμό στον τομέα της κοινωνικής πολιτικής, όχι διότι επιθυμώ την εναρμόνιση των εθνικών κοινωνικών νομοθεσιών: δεν είναι αυτός ο στόχος. Το θέμα είναι ότι η αύξηση της κινητικότητας σημαίνει ότι χρειαζόμαστε καλύτερο συντονισμό της πολιτικής για όσους πολίτες διακινούνται. Αν ένας Γάλλος συνταξιούχος μεταβεί στην Ιταλία, ένας αυτοαπασχολούμενος Ισπανός εγκατασταθεί στο Βέλγιο, ή ένας νεαρός Γερμανός μεταβεί για σπου-

δές στη Σουηδία, όλοι αυτοί θα πρέπει να έχουν εξασφαλισμένα τα κοινωνικά δικαιώματά τους. Πιστεύω ότι θα είμαστε σε θέση να τους παράσχουμε αυτή την εξασφάλιση μόνο αν οι αποφάσεις για τον συντονισμό λαμβάνονται με πλειοψηφία.

Τέλος, τα διαρθρωτικά ταμεία δεν μπορούν να παραμείνουν υποκείμενα στον κανόνα της ομοφωνίας. Ασφαλώς αυτός είναι τομέας στον οποίο τα κράτη-μέλη θα υπερασπιστούν δραστήρια τα ατομικά τους συμφέροντα. Αλλά, έχοντας υπόψη τις διαμάχες που αντιμετωπίζουμε τώρα που είμαστε 15, κανείς δεν χαιρέται με την προοπτική της προσπάθειας επίτευξης συμφωνίας όταν θα είμαστε σχεδόν 30. Είτε δεν θα επιτυγχάνουμε καμία συμφωνία είτε θα διακινδυνεύουμε συνεχώς να παίρνουμε αποφάσεις που θα διασκορπίζουν τους πόρους σε όλη την Ευρώπη χωρίς πραγματικό αποτέλεσμα.

Στους πέντε αυτούς τομείς, τα επιχειρήματα υπέρ περισσότερων περιπτώσεων ψηφοφορίας με πλειοψηφία δεν είναι ιδεολογικά αλλά πρακτικά. Αφορούν τη λήψη αποφάσεων και όχι την απονομή νέων αρμοδιοτήτων στην Κοινότητα. Φυσικά, τα κράτη-μέλη έχουν διαφορετικούς τομείς στους οποίους δυσκολεύονται να εγκαταλείψουν το βέτο. Αλλά αν κάθε κράτος προσκολληθεί στην άποψή του, θα βρεθεί σε χειρότερη κατάσταση από πριν. Και κάθε πολίτης θα επωφεληθεί λιγότερο από την Ένωση.

Παράλληλα με τους κανόνες ψηφοφορίας, στη Νίκαια θα γίνουν ορισμένες έντονες συζητήσεις σχετικά με το μέγεθος της Επιτροπής. Κατά κάποιον τρόπο, ο αριθμός των επιτρόπων δεν είναι το σημαντικότερο θέμα. Αυτό που προέχει είναι πώς να εξασφαλίσουμε ότι το όργανο θα εξακολουθήσει να λειτουργεί ομαλά και αποτελεσματικά. Μία προσέγγιση είναι να διατηρηθεί ο αριθμός τους κάτω από ορισμένο όριο. Αλλά είναι εξίσου σημαντικό να εξεταστεί ο τρόπος εσωτερικής οργάνωσης της Επιτροπής, εξασφαλίζοντας ότι ο Πρόεδρος έχει την εξουσία να οργανώνει την ομάδα του, ανεξάρτητα από το μέγεθός της.

Ενα άλλο σημαντικό θέμα θα είναι η εισαγωγή νέων διατάξεων για τη στενότερη συνεργασία μεταξύ ορισμένων αλλά όχι όλων των κρατών-μελών. Αυτό δεν αποτελεί νέα προσέγγιση διότι η Συνθήκη του Αμστερνταμ μάς έδωσε ήδη τη δυνατότητα μεγαλύτερης ευελιξίας στη συνεργασία μας. Όμως οι όροι είναι αυστηροί και όσα κράτη-μέλη δεν θα θελήσουν ή δεν θα είναι σε θέση να συμμετάσχουν μπορούν ακόμη να παγώσουν την πρόοδο άλλων, με αποτέλεσμα να μην χρησιμοποιηθούν ποτέ οι εξουσίες της Συνθήκης του Αμστερνταμ. Πιστεύω ότι χρειάζεται να απλουστεύσουμε τον μηχανισμό στενότερης συνεργασίας και παράλληλα να εξασφαλίσουμε ότι οποιοδήποτε κράτος-μέλος μπορεί να συμμετάσχει, είτε από την αρχή είτε μεταγενέστερα. Επίσης είναι σημαντικό να διαδραματίζουν πάντοτε τον ρόλο τους το Συμβούλιο, η Επιτροπή και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ακόμη και όταν συνεργάζεται κάποια μικρότερη ομάδα κρατών-μελών.

Οι συμμετέχοντες στη Διακυβερνητική Διάσκεψη δεν πρέπει να έχουν την ψευδαίσθηση ότι οι δύσκολες αποφάσεις που μας αναμένουν στη Νίκαια μπορούν να αναβληθούν. Αυτή τη φορά δεν είναι δυνατόν να υπάρξουν «απομεινάρια» προς διαλογή κάποια άλλη μέρα. Οι ανατολικοί γείτονές μας χτυπούν την πόρτα μας. Καταβάλλουν σκληρές προσπάθειες για να κερδίσουν την προσχώρησή τους στην Ένωση και πρέπει να είμαστε έτοιμοι να τους υποδεχτούμε. Αναπόφευκτα, την επαύριον της λήξης της Διακυβερνητικής Διάσκεψης θα ερωτηθώ: «**Είσατε ικανοποιημένος με το αποτέλεσμα;**». Υπόσχομαι να δώσω ευθεία και ειλικρινή απάντηση. Προτίθεμαι να καταστήσω σαφές στο αν πιστεύω, μετά τη Νίκαια, ότι θα είμαστε ή δεν θα είμαστε ικανοί να δράσουμε αποτελεσματικά στην Ένωση ενόσω διευρύνεται.